

Går d' ikke rykende — også uten ski?

Det ga mersmak

HANS PETTER KORSVEIEN

For de fleste hedemarkinger er Sylene i Trøndelag bare et innslag i fjernsynets værmeldinger, og små meldinger som har tilflytt oss, beskriver lendet som bratt og ugjestmildt.

Nå er det jo vedtatt at hedemarkinger ikke hører med til den mest impulsive rasen og vi er aldri blant de første som åpner tangoen, men kanskje var det disse nedslående beretninger om fjelllandet der nord, som satte fart i oss, Asbjørn Lien og undertegnede, og fikk oss til å bestemme oss for en lokal oppdagerferd i Sylmassivet.

Kanskje var det skrekken for de kjente turene i Jotunheimen, og i Rondane, med det halsløse jaget for å komme først frem til overnattingstedene, som bestemte sommerens vandring.

Naturligvis er også disse traktene veldige i sin villhet, men det kan ikke nektes at de etterhvert har utviklet seg til å bli en slags pressområder hvor mye av sjarmen er blitt borte ved at fjellstiene er blitt overbefolket og gir liten adgang til avspenning og stille kontemplasjon.

Vi har forgjeves forsøkt å finne Platon i den siste telefonkatalogen, men tar vi ikke aldeles feil, sa han noe sånt som at «menneskets flukt fra verden er et opphøyet middel til å oppnå individets indre fullkommengjørelse,» og allerede etter et par dager i det trønderske fjelllandet, må vi innrømme at kamerat Platon ikke tok mye feil. Livet i verden, er bare en forberedelse til flukten fra verden, og det var slik vi følte det da vi lå på vårt platå av velvære, bare iført shorts og normalt blodtrykk mens vi lar en tanke på utflukt gå sin græssende gang mot alle dem som har stablet seg opp i sine livsødende statussymboler.

Vår tur gikk opp til Vektarstua og derfra langs en kronglete anleggsvei frem til Sylsjøen. Vi krysset Geitbekken og fant ut at her måtte fotturen ta sin begynnelse.

Naturligvis kunne vi reist til Mallorca med omegn, men vi har liten tro på at Middelhavet er et forum til fornyelse av sjelelivet. Der finnes det ingen resonans for de vemodige og mystiske stemninger som det nordiske landskap med sine trøllske skoger, sine tåkeslør og sine tettstengende regnskurer gir grobunn for. Der er intet farvespill over skogstjernesne snart azurblå, snart smaragdgrønne speil med dype, fiolette toner over skarpe fjellrygger ved daggry og ved solnedgang.

Naturen er dikterens incitament og hva Caspari har skrevet om Rondane, kunne like godt vært skrevet om Sylene:

*Da Soldagen rant over fjellenes bryn
og avgrunnens vikende vrimmel,
da steg som en drøm, som et tindrende syn
om berg mot den flammende himmel.*

Og furet av flammer og skuret av vann, og herdet i værharde netter, med isklede bottner og sølvhvite band, steg Sylenes festklede top-
per.

Vi går et par mil om dagen. Det er ingen hast, vi har intet mål. Det er opplevelse ved hvert skritt med fugleliv og fjellflora som uavlatelig kommer oss i møte. Idag er vi utenfor enhver tanke på nivellering av naturens under. Vi lar fjellviolen og bergveronikaens eksotiske dufter slå revner i det disige dekket og legge et slør av vellukt over den farveglade flora. Soleien strekker sine parfymehoder mot oss fra løvverkets grønne frodighet og vi legger vårt kinn til blomstenes blussende lepper mens vi seiler inn i verdener med alle sanser åpne. Og ordene vi hvisker er ikke ord mere, men dikt som jubler i et brus av løfterik lykke.

Vi krysser grensen til Sverige. Hvorfor skulle vi ikke det. Både Jämtland og Herjedalen er tidligere norske besittelser og vi synes vi har berettiget krav på å se etter om svenskene stiller pent med disse traktene av fordums Norge.

Vi er innom Sylstasjonen, Storulvåstugan og Blåhamaren og tar en rast i disse, der er alt mere stivt og svensk enn i de norske turisthyttene. I Tjallingen finner vi et lappplæger hvor de hundrevis av rein gir blaffen i å marsjere i takt, men piler avsted på raske klover for å komme først frem til et reinlavsdekket frokostbord.

Fra Storerikvollen går ferden til Fiskåvollen hvor vi blir tatt imot med all mulig hjertelighet av Anton og Brita, begge i 77-års alderen, og som har bodd her i en årrekke og ernært seg ved jakt og fiske.

Fra et turistsynspunkt var de alle tiders, og bare det å komme inn i hytta var som å oppleve et stykke norsk middelalder. Her var det vedkomfyr og parafinlamper og midt på gulvet satt Anton selv og lagde rypesnarer og ordnet med fiskeredskapen. Det er tre mil til nærmeste landhandel, men de går ikke dit *hver* dag.

Anton og Britta blåholdt på oss i over tre timer og i løpet av denne tiden rakk vi da å gi dem et raskt utsyn over verdenshistorien fra 1930 til idag. Det synes å være nytt stoff for dem. Fra Fiskåvollen ser vi opp mot Steinfjellet hvor en diger reinbukk står hugget som i granitt og kløver skylaget med takkete horn. En ørn i glideflukt seiler under himmelen og har ikke helt bestemt seg om den vil velge et lemen eller en sau til dagens meny. Og over det hele det svake sus av vind gjennom løvhenget, farvesprakende som et maleri av Skredsvig, nynnende sitt sensommerlige brus som et fulltonende akkompagnemang til glade sangere i løvverkets skygge. Intet som å sette sine randsydde på fjærende tuer av tyttebærlyng, intet som å kjenne den friske spensten i frasparket under luftige hopp over bredbukede bekker.

Det er en verden av fred mellom trærne, en morgengudstjeneste i skogskapellet hvor uforgjengelige kjemper strekker seg som obelisker gjennom det luftige auditorium og gjemmer sine kroner av eviggrønt i kapellets himmelblå baldakin. Porter åpner seg mot fjerne verdener i hvitt og fiolett med skyggene i dyp kontrast mot rødmende morgenskyer. I skogens mektige tempel står naturens orgel med piper av sølv i glitrende rader mot den frostblå hvelving og gir musikk til skogenes sørgemarsj. Guds pensel har jaget hvileløs over himmel og jord.

Og selv myggen, millioner av den, har sine festdager. De trekker sine sylhvasse snabler ut av skjeden og skaffer seg luksusmåltider morgen, middag og aften, for ikke å snakke om nattmaten. Og vi lar den fråtse. Hedmarksblod er godt, da ma.

Takk for turen!